

### 3<sup>de</sup> zondag van de advent A

Mt. 11, 2-11

We komen vandaag een ontmoedigde Johannes de Doper tegen in het Evangelie: hij zit in de gevangenis. Maar meer nog dan in de duisternis van de kerker, zat hij gevangen in de duisternis van zijn eigen hart. “Hij ziet het niet meer zitten” zouden we tegenwoordig zeggen. De reden? Zijn geloof in Jezus is zwaar geschokt.

Johannes had het in zijn onderricht aan de mensen gehad over een Jezus die het kaf van het koren zou scheiden, die orde op zaken zou komen stellen. Een krachtpatser. En wat ziet Hij? Een Jezus die slachtoffer wordt van hetzelfde als wat hij heeft meegemaakt: verdachtmakingen en gekibbel met allerlei overheidspersonen; een Jezus die zich eigenlijk eerder zwak opstelt: zeker geen toonbeeld van iemand die korte metten maakt met alles en iedereen. Geen wonder dus dat hij twijfelt en zijn leerlingen naar Jezus toestuurt met de vraag: “Zijt Gij de komende, of hebben wij een ander te verwachten?”

Eigenlijk kunt ge van Johannes de Doper zijn ontgoocheling zeggen dat die voortkomt uit een verkeerd beeld van Jezus: alles wat hij verwacht of gehoopt had gebeurt juist niet. En in die zin is het erg actueel, want “wat voor nieuws zou het mij brengen als ik zou geloven in God? Waarom zou die Jezus degene zijn door wie het allemaal plots anders wordt in mijn leven of in de wereld? Kijk eens naar onze geschiedenis: heeft 2000 jaar christendom de wereld nu echt zoveel beter of menselijker gemaakt? Oorlog, honger, ziektes, lijden, verdriet: het bestond daarvoor al, het bestaat nu nog. Wat maakt het dan uit; wat hebt ge dan te verwachten van God? Wat voegt dat toe aan uw leven?”

Er zijn een paar dingen die we dan in het achterhoofd zouden moeten houden. Op de eerste plaats moogt ge die vragen stellen: ge moogt worstelen met uw geloof. Het moeilijk hebben, angstig zijn, het niet meer zien zitten is geen schande. In het antwoord wat Jezus aan Johannes geeft klinkt geen enkel verwijt door. Misschien moogt ge zelfs zeggen: dat zijn soms noodzakelijke vragen of gebeurtenissen om dichterbij God te komen, om Gods manier van werken beter te leren kennen of begrijpen, hoewel dat natuurlijk niet betekent dat ze daarmee aangenaam om dragen zijn.

Op de tweede plaats moet ge er ook bij bedenken: geloven mág in zekere zin niets opleveren. Een vriendschap of een huwelijk waar voorwaarden aan vast zitten is eigenlijk gedoemd om te mislukken; een geloof waar voorwaarden aan verbonden zijn ook. Als ge gelooft zou dat altijd vanuit een soort belangeloosheid moeten zijn, niet omdat ge denkt daardoor bepaalde dingen te bekomen of aan bepaalde dingen te ontsnappen. “Wat levert het mij op?” is een vraag die ge bij de bank kunt stellen, maar liever niet in de kerk.

Op de derde plaats is er dat antwoord van Jezus wat ge eigenlijk kunt samenvatten met te zeggen dat Hij Johannes vraagt naar de kleine, hoopvolle

dingen te kijken. Als de herders in de Kerstnacht vernemen dat hun een Redder geboren is wordt erbij gezegd: “En dit zal voor u een teken zijn: ge zult een pasgeboren Kind vinden, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe”. Gods betrokkenheid of Gods werkzaamheid in deze wereld begint bij wijze van spreken altijd in de kinderkamer.

Net als Johannes de Doper hebben mensen soms grootse verwachtingen van God: vaak iets wat Hij mag oplossen omdat wij het niet aankunnen. En als dat dan niet gebeurt krijgt ge vaak dezelfde reactie als bij Johannes: teleurstelling, ontgoocheling en soms ook afwijzing: God voldoet niet aan mijn verwachtingen. Als ge dat over een product zegt betekent dat, dat ge ermee teruggaat of het niet meer koopt. Maar misschien is dat ook waartegen Jezus waarschuwt als Hij zegt: “Gelukkig is hij die aan Mij geen aanstoot neemt”; misschien bedoelt Hij dan: ge moet u niet ergeren aan Mij, ook niet als Ik soms op een andere manier tewerk ga als ge gehoopt of verwacht had.

Toen God mens werd gebeurde dat niet zoals de meeste mensen verwacht hadden: het was op een stille, bescheiden manier. Als God de dag vandaag in deze wereld en in onszelf werkt, dan is dat op dezelfde manier: geduldig, zachtjes, soms bijna onmerkbaar. Wij zouden het misschien graag vaak anders zien, maar bedenk dan één ding: God is geen modeverschijnsel wat het moet hebben van het snelle en grote succes, maar van mensen die met vast geloof en vertrouwen verder bouwen zoals Hij begonnen is. Amen.

*Johan Goris, pastoor*